Веселий Струмок жваво пробігав повз невеличкий пагорбок, котрий скидався на пухку зелену шапку.

Полуденна спека порозганяла все живе в затінок та холодочок.

Ні з ким і словом перемовитись. Раптом — дз-дз-дз.

— Добрий день, Ґедзику,— радо привітався Струмок.

Ґедзь, як і всі живі істоти, приятелював з Веселим Струмком, йому подобалось прохолодне повітря і тихе заспокійливе дзюрчання води. Але сьогодні Ґедзь сердився, хоч і сам не знав, на кого і за віщо. Він аж визвірився на Струмкове привітання:

— Скажи мені, чого це ти весь час біжиш і біжиш кудись? Нема щоб з гостем посидіти, погомоніти неквапом?

— Не гнівайся, Ґедзику любий,— плюскотів Веселий Струмок.— Хіба я винен? Це мій ворог — Зелена Ряска не дає мені спокою. Тільки я зупинюся, обсяде, всі мої води висмокче. Тож мушу бігти, змивати її.

— Зззз, зззз,— презирливо цідив Ґедзь.— Був би ти Великою Річкою, не боявся б Зеленої Ряски. А ти такий мізерний, мілкий та вузенький.

— Як тобі не соромно,— образився Веселий Струмочок.— Хіба від мене немає користі іншим?

— Ага! Правда очі коле,— аж зрадів Ґедзь, що таки допік терплячому Струмочку.

Ґедзь полетів над полем квітучої гречки, над капустяними грядками і хоч наче й зігнав свою злість, вона раптом знов почала гейби голкою колоти його. Там, де кінчався луг і починалося картопляне поле, він побачив Корову. Спокійно собі скубе траву, ще й хвостом помахує! Ґедзь мало не захлинувся од спокуси вжалити цю велику, задоволену своїм життям істоту. Воїна ж, мабуть, зневажає його, малу комаху, і якщо він отак пролетить мимо — навіть не помітить, займатиметься своєю справою і навіть не знатиме, що є на світі Ґедзь.

Він спікірував на Корову і щосили вп'явся в її шию. І швиденько, доки Корова не цьвохнула хвостом, відлетів убік, задзижчав-задзвенів зловтішно. Бо де й подівся коров'ячий спокій. Вона вибриком помчала до Струмка.

— Мене Ґедзь вкусив. Ні за що! — — поскаржилась Струмочку.

— Нахились до мене, я хлюпну водою, і полегшає,— радив Веселий Струмок і, коли Корова заспокоїлась, сказав: — Чого це він сказився, той Ґедзь? Може, в нього якісь неприємності?

— А хіба йому поможе, коли іншим завдасть прикрості? — здивовано спитала Корова.

І тут вони почули,, як жалібно замекало маленьке Козеня на лузі. Воно високо підстрибнуло, закрутилося, наче дзига, кинулося навтьоки.

— Він просто хуліган. Ти вже пробач Веселий Струмочку, хоч він і твій приятель,— обурилась Корова.

— Так,— сумно мовив Струмок,— він мій приятель, і я, може, ще перевиховаю його.

Бідне Козенятко вже не знало, куди подітись.

— Тікай до мене! — гукнув Струмок.

— Ага-га! — радів Ґедзь.— Розколошкав я вас! Добре собі затямите, що я є на світі!

І сміючись полетів далі.

— Ти чом байдикуєш в робочий час?—сердито загули біля нього кілька Бджілок.

— Ого-го! Я тут всім такого чосу дав! І Корові, і Козеняті і навіть Веселому Струмку!

Ґедзь відчував себе таким значущим і помітним створінням.

— Веселому Струмкові?! — жахнулися Бджілки.— Він же такий хороший, напуває всіх нас. Не смій його ображати!

!— А чого він кирпу гне? — затявся Ґедзь.— Подумаєш, коржі з маком, Ряску йому треба проганяти!

— Він для всіх клопочеться,— ще пробували переконати Бджілки Ґедзя.

— Всі ви про себе добре думаєте! — невгавав Ґедзь і скубнув ближчу Бджілку за крильце.

— Ах ти ж, нікчемна комахо! —не втрималася Бджілка, а її подруги з обох боків шпигонули Ґедзя, аж тому дух перехопило. Але вжалили його не на-справжіки, а тільки для науки.

Відтоді сердитий Ґедзь десятою дорогою обминає Бджілок, але сердитим лишився і до сьогоднішнього дня.